

Földi Panna

P. MADARÁRÓL ÍROTT VERS

Szentlélek kiáradásának napján
Ült madár kis lombozó fa ágán
Madár ült ott ágán Mindenségnek
Apró tornyán templomán égi fáján

Szerelemnek házán nincstelenség
Semmiség virágán-bogán
Énekelt egy madár dalát zengte
Minden könnyek fáján mesebeli

Égig érő Szerelemnek ágán
Kucorogva Áradásnak napján
Keszkenőtlen kis kerekded fekete
Madárka de kis de szépke csirregő

Áldatlan madárka reszkető simuló
Félelmes madárka tipegett énekelt
Mindenség vagy Semmiség
Irgalmát ha várta reszketett

madár madár szárnyatlan
madárka

SZERELMES VERS TAVALY NYÁRRÓL

Mentek a pannonhalmi dombok felé
vonaton aztán gyalog sétálva
az időben a térben a semminek elé

A mindennek a fák közt a lombok sodrában
valami teljesen megfoghatatlan és emberi
szóval leírhatatlan összetértség káprázatában

Összetért és összeálmodott simogatásokban
mentek valóra váltott nem való szinte illetlen
mámorában és hallgattak

Ilyen nincs ilyen gyönyörű nincs gondolták
de van a VAN
rezzenetlen rácáfoló lépések

Menni csak csendben
nézd ott az apátság jaj szép a kilátó
menjünk fel

Fel
nézzük meg
gyönyörű vagy ebben a szoknyában

Piros volt
piros volt
apró bugyikában ment előtte nézett rá

Volt valami nem visszapergethető
a mozdulat légységében
ahogy a feje billent

Ahogy a válla is nézte
a lábikrája fénye is csak őt nézte
a teste fénye is csak őt nézte aki VAN

A kis kilátóban csordogáltak összeértek
emberkönnyi vésetek bogárútnyi szűk erek
összetértek életek

MI KELL NEKED

Zokog a testében egy fájás
Más mint szüléskor gondolja
Akkor a kis élő térfogat és súly átáll
Önmagára szakad és ez okozza

Hogy „a csecsemő is szenved”
De ez más nem aki benne megnő
Ez egyhelyben sajog bár a test elnyeli
Sűrű sötét erdei hálót sző

Nem szülöm meg pedig tudom éhezi
Fénybe tenni sem mint sárga csecsemőt
Ne vakuljon féltem a szemeit
Ígérted megcsinálod azt a tört

Szeretlek odaadtam fényeim
Látod a vers most személyt vált
Lesz te s én éppen itt hol eddig ő
Szeretlek hozd ha téged ez megvált

Szeretlek legyen hát meg az a tör

A SZERELEM SZAVAI

Te patkány
Te tetű
Te ügynök
Baj van a fajtáddal
Áruló
Te sötét Lény
Szörnyeteg vagy
Hazug

Senki vagy
A verselést
sürgősen hagyd abba
Erőltetett és mesterkélt
mint az életben
Gonosz pszichopata
Ártéri kurva
Skizoid
Mindent hagyj abba
Mindent rosszul csinálsz
Kórházi ágyon leszedálva
fogod végezni
A halálos ágyadnál ott leszek
Mondd meg a gyerekednek
Hogy az anyja kurva

Aztán a
kitörölt ajánlások
könyvből kivett nevem
hamuja

Ütések a fejemre
persze a szóhoz
képest
nem is fájt annyira

Női nevek
sok-sok-sok
női név

Esküdj meg
megteszed
Akkor te
nem hiszel

Fétised az Isten
Félek tőled

Megmaradt pár vallomás
őszinte tiszta
neveim szépek
Kicsiállat Luna
legszebb a Mátka
az EGY és a VAN
mélytüzű szavai
helyeink titkai

Extázisok
katarzisok ívei

Megmaradt a tánc
a tánc a tánc a tánc
a zene

A verseink

Vonatok és állomások
lassan ismerősödő falai
gyönyörű várakozások

Áldozathozatal
áldozathozatal
az volt a
tavaszi

De legjobb
leghasznosabb
mindent mindent
mindent mindent
mindent mindent
mindent mindent
mindent mindent
mindent mindent
A MINDENT

irgalom nélkül
elfelejteni

VERS A VILÁG
LEGSZEBB PONTJÁRÓL

- Horváth-kert -

voltunk együtt vendéglő
horváth-kert jaj olyan otthonkás
olyan bentről szívmélyi intim
megsimogat ha rá gondolok
ültünk ott a kis udvarán
ebből kimosolyog valami derű
szép és keresetlen egyszerű
nem hiszed el ilyen is van
nem mert akar lenni
hanem mert ránézel a másokra
és tudod: nem tudod nem szeretni
és húsgombóclevés egy hatalmas
gömbben földgolyó-esszencia
csak mi létezőnk ez a szekvencia
mikor először ettük együtt
nevettünk a vicceden mi a
vágya a szerelmes nőnek
hát persze hogy te vágtam rá
szelíd sebtiben s talán huncutan
a húsgombóc a tányérban
mintha megzendülne
na most nem lehetek boldogabb
megélem a szerelem-szentséget
érezem a mély-magas erejét elragad
átálmodom magam minden áradásba
nem baj ha zuhanok is csak LEGYÉL
a világ legszebb pontján téged látlak
szeretlek tudjuk mi a „siklórepülés”
és esszük húsgombóc horváth-kert
te meg én hálát adok közben imában
nem baj hogy „érzékenységi gyakorlatnak”

hat már az egész vagy csak
fénylünk valami sugárban
adni sem kell mert VAN
ahol te vagy és ott veled én

ANZIX

Ez csak szorongás, mondta.
És lesimított egy felhőt az égről.
Surrogott a kék.
Vakultam az időtlen fénytől.
Az antennáid rosszak, mondta.
És átrajzolta egy közénk csörömpölő
múltdarab szilánkját. Léptem egy nagyot.
Kikerültem a járdán feszülő hányást.
Emésztetlen érzések fonákját.
Ő közben lekerekítette a tárulkozó
kontúrokat. Helyére segített előzékenyen
egy lomposan ténfergő napsugarat.
Nem értettem, miért kell ott lennem.
Egy számomra túlméretezett,
ismeretlen világban. Szeretem őt.
Befelé zokog, tépi lélekzésemet
egy madár. Vagy valami
sebzett, apró vadállat.
Lettem volna kis, szűkös
mikrokozmoszomban. Szorongásaim
otthonában. Végül a hajához ért
a szelíd mozdulat. Mit a nyakszirtjéről
valami remény indított el akadozva.
És testem, karom, vállam. A kérdésre:
minek minden, ha fel nem érem.
Leszegett pillantás reménytelenje.
Volt a válasz.

ÉR

közel vagy mindig
ahogy távolodsz
egyre közelebb hoz
bennem
ami elvisz
minden megérik
minden megtér
odahajlik
magába ér
minden otthonát leli
tied én vagyok érzem
már ijedt mégis
hitelenségét
fokról fokra
lélekezetről
lélekezetre feladó
remegő
gyönyörűséggel
ahogy engeded
értem érzed
a Gondunkat Viselés
egymásba hajlítja
ha akarja
és ha kéred

Ablakmosó
(1961, olaj, vászon, 95 x 77 cm)